

LBRIS

We know
books

A Winter's Night

Copyright colecție © 2010 Stripes Publishing
Copyright povești © 2010 Michael Broad,
Julia Green, Guy Bass, Elizabeth Baguley,
Penny Dolan, Caroline Pitcher,
Karen Wallace, Holly Webb, Malachy Doyle,
Narinder Dhani
Copyright ilustrații © 2010 Alison Edgson

Ediție publicată pentru prima dată în
Marea Britanie în 2010

Alison Edgson și-a declarat drepturile
morale pentru a fi identificată ca
ilustratoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

LITERA
Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35;
021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Noaptea de Ajun

Copyright © 2022
Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză de
Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trăsculescu
Corector: Oana Sănițariu
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

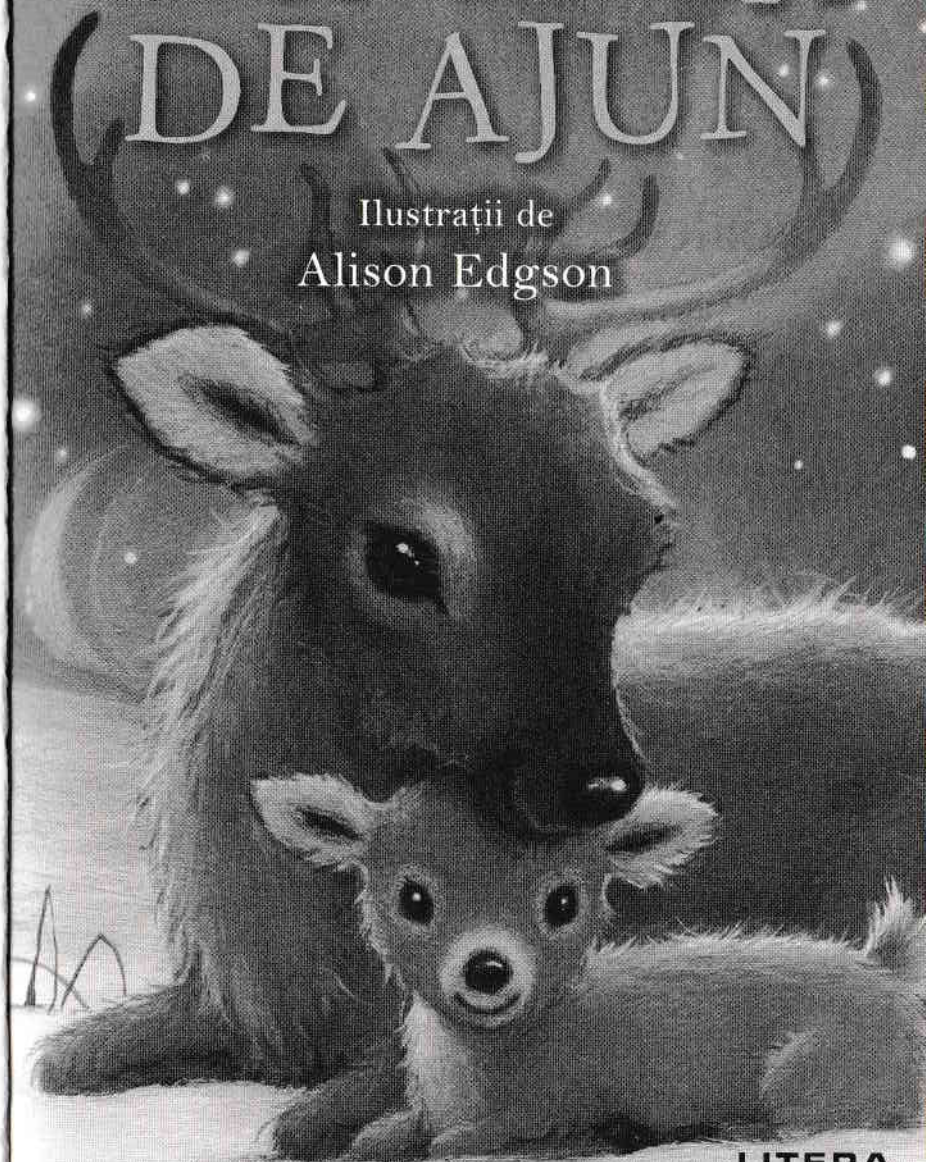
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României
Noaptea de Ajun; trad.: Ana Dragomirescu
– București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9500-0
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

NOAPTEA (DE AJUN)

Ilustrații de
Alison Edgson

LITERA
București

CUPRINS

PAZNICUL DE NOAPTE

Michael Broad

p. 7

SORICELUL FERMECAT

Julia Green

p. 23

ARICIUL CARE

NU VOIA SĂ HIBERNEZE

Guy Bass

p. 41

NOAPTEA

CĂLĂREȚILOR ZĂPEZII

Elizabeth Baguley

p. 57

ZBURĂTORUL NOCTURN

Penny Dolan

p. 75

FOCUL VULPII

Caroline Pitcher

p. 95

VESTA DIN POVEȘTI

Karen Wallace

p. 109

MAREA EVADARE

A LUI LEO

Holly Webb

p. 127

SORICELUL CEL CURIOS

Malachy Doyle

p. 143

URME DE PAȘI

PRIN ZĂPADĂ

Narinder Dhami

p. 157

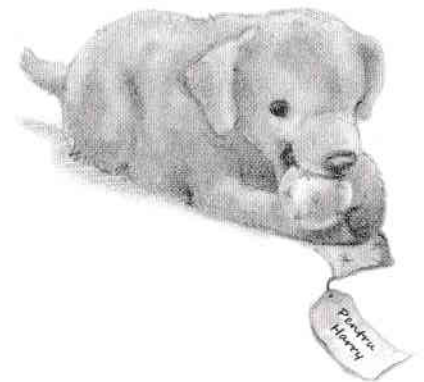

LBRIS

We know
books

PAZNICUL DE NOAPTE

de Michael Broad

Mă numesc Harry și sunt un cățeluș care trebuie să dezlege un mister.

S-ar cuveni să încep prin a vă spune că familia mea e formată din doi oameni mari, pe nume „mama“ și „tata“, și doi oameni mai mici, pe care îi cheamă Holly și Jacob. La început, ei m-au învățat cum să alerg după mingi, cum să îmi fac nevoile afară și cum să ridic lăbuța ca să primesc bunătăți de mâncare. Noua mea familie era foarte mulțumită de viteza cu care învățam totul, dar, în ultima vreme, oamenii se poartă ciudat, și sunt hotărât să aflu de ce.

Totul a început după ce a nins într-o noapte, ceea ce i-a făcut, în dimineța următoare, pe Holly și pe Jacob să țipe în timp ce coborau în fugă scările. M-am grăbit să-i salvez și, când colo, i-am găsit alergând prin grădină și aruncând unul în altul cu bulgări de zăpadă. Zăpada seamănă cu ploaia, dar e mai rece și mai pufoasă, iar bulgării sunt amuzanți când îi prinzi și îi mănânci. Însă copiii și-au întrerupt brusc jocul ca să clădească un om din zăpadă, căruia, lucru ciudat, i-au pus un morcov în loc de nas și pietricele în loc de ochi.

Câteva zile mai târziu, tata a adus un pom în sufragerie. Eu nu mai văzusem pomi decât afară, mai ales în pădurea prin care familia mea mă ducea în plimbările lungi. Dar, când am încercat să-mi fac nevoile pe trunchiul copacului din casă, așa cum făceam cu cei de afară, mama m-a zorit să ies în grădină.

Mai târziu, toată familia a decorat pomul din casă cu beculețe care clipesc și cu mingi strălucitoare, viu colorate. Însă când am fugărit mingile și am încercat să le rod, Holly mi-a spus că sunt făcute doar pentru a fi admirate și mi-a adus mingea mea cea veche, ca să mă joc cu ea. Din păcate, vechea mea minge nu prea mai e bună, pentru că am ros-o de tot.

Următoarea ciudățenie a avut de-a face cu lucrul care-mi place mie mai mult decât orice: mâncarea!

Am moțăit în coșul meu până s-a întors familia de la cumpărături și mama a intrat în bucătărie, clătinându-se, cu un curcan uriaș

în brațe, pe care l-a băgat în frigider cu ajutorul tatei. Pe urmă, au umplut dulapurile cu mai multe bunătăți decât văzusem eu vreodată și au lăsat prin casă gustări pe care tot uitau să le mănânce. Erau nuci în castroane și bucăți de ciocolată învelite în staniol; după aceea, Holly și Jacob au atârnat fiecare câte o șosetă de polița șemineului (mult prea sus ca să le rod) și au așezat o plăcintă cu fructe și un nap pe o farfurie deasupra căminului!

Napul nu mi-a plăcut, însă plăcinta mirosea tare bine, așa că m-am așezat în fund, cu privirea în sus, și am întins o lăbuță, întocmai cum obișnuiam să fac când vedeam ceva bun de mâncare. Dar, în loc să-mi dea plăcinta, Holly mi-a întins o gustare pentru câini, iar Jacob m-a mângâiat pe cap, apoi au plecat amândoi degrabă la culcare, mult mai devreme decât de obicei.

Nimeni n-a mâncat plăcinta, căci am stat cu ochii pe ea până când mama și tata s-au dus și ei la

culcare. Înainte de asta, m-au învelit cu pătura din coșul meu și mi-au urat „noapte bună“, dându-mi o indicație neobișnuită:

– Să nu-l latri pe Moș Crăciun, Harry! a spus tata.

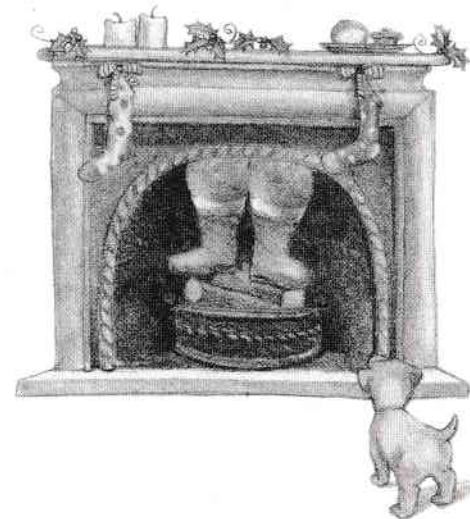
Îmi iubesc familia foarte mult, însă când m-am întors spre șemineu, ca să mă uit mai departe la delicioasa plăcintă cu fructe, mi-am dat seama că se întâmpla ceva foarte ciudat și m-am hotărât să dezleg misterul.

Am decis că trebuie să aibă legătură cu persoana numită Moș Crăciun. Holly și Jacob îl pomeniseră de câteva ori și erau foarte entuziasmați de vizita lui, iar după ce tata mi-a spus să nu-l latru, am înțeles că el urma să sosească în curând. Așa că am așteptat în dreptul ușii din față, ciulind urechile ca să aud pași pe alee, însă nimeni nu s-a apropiat de casă și, după un timp, am ațipit.

În momentul ăsta poate credeți că lucrurile n-au cum să devină și mai ciudate, dar, în toiul nopții, m-a trezit un tropăit pe acoperiș!

Instinctele de cățel mă îndemnau să latru și să-mi avertizez familia că niște vite se plimbă pe deasupra casei, însă cum toți se culcaseră atât de devreme, m-am gândit că trebuie să fie foarte oboseți. Prin urmare, am hotărât să cercetez eu însumi zgomotul, înainte să dau alarma.

Lăsându-mi capul într-o parte și ciulind urechile, curând, am auzit un om tropăind pe acoperiș și coborând pe horn. M-am năpustit spre cămin, am strănutat când un nor de cenușă mi-a gădilat nasul,

iar când m-am uitat în sus, am zărit o pereche de cizme negre cocoțată pe bușteni!

Câinii știu totul despre hoți, iar când un bărbat îmbrăcat în roșu a ieșit din cămin, ducând în spate un sac maroniu mare, am uitat complet de Moș Crăciun, deoarece eram sigur că omul acela venise să jefuiască locuința.

– Ho! Ho! Ho! a râs tâlharul și s-a lăsat pe vine, ca să mă mângâie.

– Mrrr! am făcut eu și m-am repezit la el.

Fiind doar un cățeluș, nu sunt prea mare, dar mă mișc repede și pot să sar destul de sus. Așa că am sărit pe burta mare și rotundă a hoțului, reușind să mă agăț de barba lui albă și stufoasă. El a râs ușor în vreme ce mă legănam atârnat de barba lui, iar când m-a gâdilat pe burtică, nu m-am putut abține și i-am dat drumul.

Până să aterizez eu pe podea, bărbatul deja se furișa către pomul din casă. Mie nu-mi păsa

prea mult de copac, fiindcă n-aveam voie să-l folosesc în adevăratul lui scop, dar familiei mele părea să-i placă, așadar am trecut la acțiune, ca să-l apăr. Am traversat în goană camera și l-am înhățat pe bărbat de călcâiul cizmei negre și lucioase, refuzând, de data asta, să-i dau drumul. Însă hoțul cel isteț și-a strecurat pur și simplu piciorul afară din cizmă. S-a dus tiptil până la pom, cu cizma într-un picior și cu o șosetă în dungă în celălalt.

Eram pe cale să-i atac glezna, când a făcut ceva straniu. În loc să ia lucruri din copac, omul și-a deschis sacul, a scos câteva pachete colorate și le-a așezat sub crengi. Deși era prima mea întâlnire cu un tâlhar în carne și oase, totuși eram aproape sigur că el ar fi trebuit să ia ceva, nu să aducă, așa că mi-am amânat atacul, încercând să mă lămuresc ce era cu bărbatul.

Abia când omul în roșu s-a dus în vârful picioarelor până la șemineu, ca să umple cu dulciuri șosetele atârinate de poliță, mi-am dat brusc seama că-l mai văzusem undeva!

Prin cameră erau o mulțime de felicitări cu poze pe care poștașul le împinsese în fiecare dimineată prin fanta pentru scrisori. Până atunci, eu nu le dădusem prea multă atenție, deoarece prima care venise n-avusese un gust tocmai bun, ba mai și

fusesem certat că o rosesem. Acum, când m-am uitat mai bine, am observat că, deși unele aveau poze cu pomi în case, iar altele, poze cu oameni din zăpadă ce purtau morcovi în loc de nas, cele mai multe felicitări aveau imagini cu misteriosul bărbat în roșu!

„Ăsta trebuie să fie Moș Crăciun!“ m-am gândit, amintindu-mi spusele tatei.

Deodată, mi-a părut foarte rău că mă agățasem de barba Moșului, că-i furasem cizma și plănuisem să-l mușc de gleznă, așa că am înșfăcat cizma și m-am dus repede la el dând din coadă, ca să știe că sunt prietenos.

– Ho! Ho! Ho! a spus Moșul, în timp ce-și trăgea cizma la loc în picior.

– Ham! i-am răspuns încet, ca să nu-mi trezesc familia.

Când s-a întors spre șemineu, Moșul a dat cu ochii de fărfulia pe care se aflau plăcinta cu fructe